

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Miquel Berga

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Desenganys

No sé si queden éssers humans que no hagin experimentat el sentiment de desengany. Potser n'hi ha algun. El desengany es manifesta en l'esfera pública i la privada. Sovint amb efecte de vasos comunicants. Un cas ben curiós és el que s'explica al llibre sobre Donald Trump, *Foc i fúria*, ara ja traduït en castellà. Segons l'autor, Trump va prometre solemnement a la seva esposa, Melania, que no guanyaria de cap manera les eleccions. Per donar-li garanties li va assegurar que els seus eren una colla d'idiotes (com ell mateix, afegiria jo respectuosament) i que només calia aguantar fins al dia de les eleccions perquè només es tractava d'afavorir els seus negocis (i el seu narcisisme, afegiria jo respectuosament). Les coses van anar com van anar i en unes poques hores van haver d'assumir que Trump seria president. A la Melania encara no li ha marxat la cara de disgust que li va provocar la falsa promesa del marit. Desengany. I els desenganys s'han de gestionar. Aquesta setmana

Trump va prometre a la seva esposa, Melania, que no guanyaria les eleccions. Encara no li ha marxat la cara de disgust

he sentit el president Mas intentant tranquil·litzar la bona gent que es pot haver sentit enganyada vista la mera teatralitat dels fets d'octubre del 17. Deia el president que no s'havien dit mentides, que es va tractar només de "les exageracions pròpies del discurs polític". Ah, bé, d'acord. La qüestió és que venim d'un segle XX on els *ismes* han mobilitzat milions de persones que, després, van haver de digerir com les expectatives esdevenien decepcions i com els impulsos més generosos es transformaven en els instints més criminals. Les turbulències col·lectives s'acaben traduint en tragèdies personals. L'art permet explorar aquestes qüestions. Tenim la sort de tenir en cartellera, ara mateix, dues obres magnífiques que analitzen les tensions entre veu pública i veu privada. Una és el muntatge de *La Perla 29*, a la biblioteca de Catalunya, *Sopa de pollastre amb ordi* (seria un descuit perdre-se-la), i l'altre als cinemes, *The Party*, una extraordinària reflexió en la millor tradició de la comèdia negra.

Agustí Pons és un acreditat biògraf. Li devem les vides de Salvador Espriu, Nèstor Luján, Pere Calders... També la de Maria Aurèlia Capmany que ara, amb motiu dels cent anys del naixement d'ella, Pons reedita no sé si "corregida i augmentada" però en tot cas completada i "actualitzada": arriba a incloure una cita d'una altra biografia, la que Jordi Amat ha escrit de Josep Benet i que acaba de sortir del forn. Agustí Pons fa elogis del llibre d'Amat. Va bé: significa que ens trobem davant un home generós i just, ingredients que per escriure les vides dels altres són necessaris. Un altre biògraf ignoraria l'obra de la competència, com fan sovint alguns historiadors o alguns novel·listes. Un novel·lista encara, però com pot un historiador o un biògraf passar per alt les aportacions dels col·legues, si els serveixen material útil?

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Maria Aurèlia

Agustí Pons publica la biografia de l'escriptora i activista

Maria Aurèlia Capmany; l'època d'una dona conté la vida de la titular, que en el camp intel·lectual i de l'activisme també polític va fer de tot, i, com assegura el subtítol, presenta la narració d'una època. Una època po-

blada d'homes i dones amb qui la Maria Aurèlia es va relacionar i que fan que el llibre inclogui a la vegada altres biografies: el pare de la protagonista, el folklorista Aureli Capmany, el director de teatre Ricard Salvat, Salvador Espriu, Jaume Vidal Alcover, Pasqual Maragall... Una de les exigències d'una bona biografia, el retrat d'un entorn d'una època, queda satisfeta. També és tradicional demanar a les biografies que no siguin *hagiogràfiques*, que no expliquin la vida d'un sant. Agustí Pons evita l'escull: primer pel seu bon ofici i categoria i després perquè, si mes no ideològicament o políticament,

no comparteix alguns dels postulats de la retratada. Analitza algunes de les seves novel·les, i aquí emergeix el Pons crític literari. Algunes les deixa molt bé i d'altres no tant. El que és segur és que ens trobem davant d'una gran dona i, amb les seves misèries i grandeses, una època no sé si gran però sí fonamental vista avui.

Em permetes una petita aportació, Agustí? Dius que la Maria Aurèlia se sentia fascinada per les grans intel·ligències i que per aquest conducte se n'enamorava: Salvat, Espriu, Vidal Alcover... Lluís Terricabras, en *Terri de Mataró*, que no surt al llibre, és, com ella, del 1918. Li vaig escriure la biografia. En un apart em va confessar el que al llibre s'insinua: una relació amb la Maria Aurèlia. I Terri era un autodidacte, segons com un primitiu. Això sí: es va relacionar amb els que feien *Ariel*. Els va ajudar a vendre la revista i els va conduir al seu Racó de Mataró. Un detall: Ricard Salvat i en Terri van mantenir una antipatia mútua. La història oral té poc valor per als maneguts documents, però ajuda a completar i fins i tot a fer infinita una vida.